

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 861/2015-29

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 17. marca 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) v konaní o sťažnosti [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] zastúpeného LEGAL CARTEL s. r. o., Ľubinská 18, Bratislava, v mene ktorej koná advokát JUDr. Radoslav Kačur, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava V v konaní vedenom pod sp. zn. 37 Er 7909/2011, za účasti Okresného súdu Bratislava V, takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDAKOVANÉ] na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava V v konaní vedenom pod sp. zn. 37 Er 7909/2011 porušené boli.

2. [REDAKOVANÉ] priznáva finančné zadost'učinenie v sume 1 000 € (slovom tisíc eur), ktoré mu je Okresný súd Bratislava V p o v i n n ý vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Okresný súd Bratislava V je p o v i n n ý uhradiť [REDAKOVANÉ] trovy konania v sume 355,72 € (slovom tristopäťdesiatpäť eur a sedemdesiatdva centov) na účet jeho právnej zástupkyne LEGAL CARTEL s. r. o., Ľubinská 18, Bratislava, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Vo zvyšnej časti sťažnosti n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. októbra 2015 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného LEGAL CARTEL s. r. o., Ľubinská 18, Bratislava, v mene ktorej koná advokát JUDr. Radoslav Kačur, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava V (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 37 Er 7909/2011 (ďalej len „napadnuté konanie“).

Zo sťažnosti a z jej príloh ústavný súd zistil, že sťažovateľ je účastníkom exekučného konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 37 Er 7909/2011 v procesnom postavení oprávneného. Návrh na vykonanie exekúcie bol súdnemu exekútorovi doručený 30. novembra 2011. Okresný súd na základe žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie

exekúcie doručenej 29. decembra 2011 poveril 10. januára 2012 vykonaním exekúcie súdnu exekútorku JUDr. Máriu Zervanovú.

Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uvádza:

«Dňa 22. 02. 2012 bolo exekútorským úradom vydané „Upovedomenie o začatí exekúcie“, doručené právnemu zástupcovi sťažovateľa dňa 23. 02. 2012.

Dňa 06. 03. 2012 boli na exekútorskom úrade podané námietky povinného proti exekúcii vedenej exekútorským úradom a súdom (ďalej len „námietky proti exekúcii“).

K pochybeniu súdu došlo už tým, že o námietkach proti exekúcii od ich podania vôbec nerozhodoval a v tejto veci bol nečinný.

Na základe uvedeného podal sťažovateľ (zastúpený advokátom) dňa 29. 10. 2013 na Okresný súd Bratislava V „Sťažnosť na postup súdu podľa ustanovenia § 62 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z. o sudoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov spočívajúci v porušovaní práva na verejné prerokovanie veci bez zbytočných prietahov“ (ďalej len „sťažnosť“) a to z toho dôvodu, že od podania námietok proti exekúcii t. j. 06. 03. 2012 do dňa podania predmetnej sťažnosti (29. 10. 2013) súd v predmetnej právnej veci nevykonal žiadny procesný úkon, a bol teda viac ako 19 mesiacov (603 dní) nečinný a požiadal predsedu súdu ako orgán poverený vybavovaním sťažností, aby, ak zistí, že sťažnosť je dôvodná, prijal a zabezpečil vykonanie opatrení na odstránenie zistených nedostatkov.

Dňa 14. 11. 2013 bola právnemu zástupcovi sťažovateľa doručená písomnosť súdu zo dňa 08. 11. 2013 označená ako „Konanie č. k. 37 Er 7908/2011 a 37 Er 7909/2011“, ktorá je odpoveďou súdu na sťažnosť a v ktorej predseda súdu potvrdzuje, že „vo vecí doteraz nebolo rozhodnuté o námietkach proti exekúcii“ a vzhľadom na dĺžku konania bude vec sledovať do jej právoplatného skončenia.

Dňa 26. 03. 2014 t. j. viac ako 2 (!!!) roky od podania námietok proti exekúcii súd uznesením rozhodol tak, že námietky povinného proti exekúcii vedenej pod spis. zn.: 37 Er/7909/2011, EX 529/2011 zamietol (ďalej len „uznesenie“)...

Proti uzneseniu podal povinný prostredníctvom právneho zástupcu dňa 17. 04. 2014 odvolanie (ďalej len „odvolanie“).

Po podaní odvolania nebol zo strany súdu do dnešného dňa vykonaný žiadny úkon. Aj o skutočnosti, že proti uzneseniu bolo povinným podané odvolanie sa oprávnený

dozvedel nahliadnutím do súdneho spisu a napriek tomu, že nebol súdom vyzvaný na vyjadrenie sa k predmetnému odvolaniu, dňa 20. 04. 2015 podal na súd písomnosť zo dňa 16. 04. 2015 označenú ako „Vyjadrenie oprávneného k odvolaniu povinného proti uzneseniu zo dňa 26. 03. 2014, spis. zn.: 37 Er/7909/2011-74“.

Od podania odvolania proti uzneseniu k dnešnému dňu uplynulo viac ako 18 mesiacov (548 dní) a súdom nebol vykonaný žiadny relevantný úkon.»

Podľa názoru sťažovateľa „... postup súdu nasvedčuje tomu, že sa bezdôvodne vyhýba konaniu vo veci a týmto postupom spôsobuje prieťahy v predmetnom konaní, pričom zároveň dochádza k porušovaniu jedného zo základných ústavných práv sťažovateľa - práva na verejné prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov“.

Sťažovateľ sa domáha aj priznania primeraného finančného zadosťučinenia v sume 2 000 € a v tejto súvislosti uvádza, že „toto finančné zadosťučinenie je protihodnotou utrpenej nemajetkovej ujmy spôsobenej zbytočnými prieťahmi v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava V pod spis. zn.: 37 Er/7909/2011.“

V uvedenom konaní vznikli zbytočné prieťahy vytvárajúce stav právnej neistoty sťažovateľa v oblasti jeho práv, ktoré trvajú skoro 4 roky, a vzhľadom na správanie sa súdu nie je možné predpokladať, kedy sa pretrvávajúci stav právnej neistoty sťažovateľa odstráni.

Sťažovateľ sa nachádza v stave právnej neistoty, keďže všeobecný súd v danej veci vôbec nekoná, čo v jeho prípade zvyšuje pocity neistoty a narušenie dôvery k všeobecnému súdnictvu.“.

Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sťažovateľ žiada, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ] na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava V v konaní vedenom pod spis. zn.: 37 Er/7909/2011 porušené bolo.“

2. Okresnému súdu Bratislava V prikazuje, aby vo veci vedenej pod spis. zn.: 37 Er/7909/2011 konal bez zbytočných prietahov.

3. Sťažovateľovi [REDAKOVANÉ] priznáva finančné zadostučinenie 2.000,- EUR (slovom dvetisíc eur), ktoré je Okresný súd Bratislava V povinný zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Sťažovateľovi [REDAKOVANÉ] priznáva náhradu trov konania, ktoré je Okresný súd Bratislava V povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa do 15 dni od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

Ešte pred predbežným prerokovaním ústavný súd požiadal predsedu okresného súdu o vyjadrenie k sťažnosti. Na žiadosť ústavného súdu reagoval predseda okresného súdu v prípise sp. zn. Spr 3587/2015 z 2. decembra 2015, v ktorom uvádza:

„... vo veci 37Er 7909/2011 už boli zistené prietahy v konaní a to v období od 8. 3. 2012, kedy exekútor doručil súdu námietky povinného proti exekúcii do 8. 11. 2013, kedy som riešil sťažnosť na prietahy v konaní podanej 29. 10. 2013. Následne súd žiadal Okresný súd Bratislava I pripojiť spis 34 Nsre 133/2011, ktorý pripojený nebol z dôvodu, že bol zaslaný Krajskému súdu v Bratislave. Pravdou je, že námietky povinnému doručené následne neboli a až dňa 26. 3. 2014 súd vyšším súdnym úradníkom rozhodol o námietkach proti exekúcii. Odvolanie voči tomuto uzneseniu bolo doručené súdu 16. 4. 2014 a zákonný sudca s poukazom na § 374 ods. 4 O. s. p. o námietkach opätovne rozhodol až uznesením zo dňa 3. 11. 2015.“

Uznesením č. k. II. ÚS 861/2015-12 zo 17. decembra 2015 ústavný súd prijal sťažnosť sťažovateľa na ďalšie konanie v rozsahu namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 37 Er 7909/2011.

Po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie vyzval ústavný súd predsedu okresného súdu, aby prípadne doplnil predchádzajúce vyjadrenie okresného súdu k sťažnosti a zároveň oznámil, či trvá na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie. Predseda okresného súdu

v prípise sp. zn. Spr 3587/15 z 15. januára 2016 oznámil, že súhlasí s tým, aby ústavný súd upustil od ústneho pojednávania, a svoje predchádzajúce vyjadrenie k sťažnosti nedoplnil.

Následne ústavný súd vyzval právnu zástupkyňu sťažovateľa, aby sa vyjadrila, či trvá na konaní ústneho pojednávania, a zároveň jej zaslal vyjadrenia predsedu okresného súdu sp. zn. Spr 3587/2015 z 2. decembra 2015 a z 15. januára 2016 na vedomie a prípadné zaujatie stanoviska.

Právna zástupkyňa sťažovateľa v podaní doručenom ústavnému súdu 16. februára 2016 oznámila, že súhlasí s upustením od ústneho pojednávania, pričom okrem iného konštatovala:

„Okresný súd Bratislava V de facto v plnom rozsahu potvrdil dôvodnosť nami podanej sťažnosti a to v celom rozsahu a konštatoval, že v predmetnej veci dochádzalo k porušovaniu práva na verejné prerokovanie veci bez zbytočných prietahov...“

Vzhľadom na oznámenia právnej zástupkyne sťažovateľa a predsedu okresného súdu, že netrvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie, ústavný súd v súlade s § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil od ústneho pojednávania, pretože dospel k záveru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Zo sťažnosti, z obsahu spisu okresného súdu sp. zn. 37 Er 7909/2011 a z písomných vyjadrení účastníkov konania ústavný súd zistil tieto skutočnosti:

1. Dňa 8. marca 2012 doručil súdny exekútor okresnému súdu námietky povinného proti exekúcii.

2. Okresný súd požiadal 31. augusta 2012 a 3. novembra 2012 Okresný súd Bratislava I o pripojenie spisu sp. zn. 34 Nsre 133/2011. Okresný súd Bratislava I v odpovedi z 21. decembra 2012 okresnému súdu oznámil, že pripojenie

predmetného spisu nie je možné, keďže tento sa nachádza na Krajskom súde v Bratislave. Následne Okresný súd Bratislava I zapožičal okresnému súdu 25. septembra 2013 vyžiadaný spis sp. zn. 34 Nsre 133/2011.

3. Dňa 4. novembra 2013 okresný súd písomne vyzval súdneho exekútora na predloženie upovedomenia o začatí exekúcie č. EX 529/2011, ktoré bolo doručované povinnému spolu s fotokópiou poštovej doručenky. V ten istý deň okresný súd požiadal právneho zástupcu povinného, aby mu predložil splnomocnenie na zastupovanie povinného v exekučnom konaní. Právny zástupca povinného doručil okresnému súdu splnomocnenie na zastupovanie povinného až 17. februára 2014 po písomnej urgencii okresného súdu z 31. januára 2014.

4. Uznesením č. k. 37 Er 7909/2011-74 z 26. marca 2014 okresný súd námietky povinného proti exekúcii zamietol a uznesením č. k. 37 Er 7909/2011-79 z 26. marca 2014 exekučné konanie čiastočne zastavil. Proti uzneseniu o zamietnutí námietok proti exekúcii podal povinný 16. apríla 2014 odvolanie. Stanovisko sťažovateľa k odvolaniu povinného bolo okresnému súdu doručené 20. apríla 2015.

5. O odvolaní povinného proti uzneseniu č. k. 37 Er 7909/2011-74 z 26. marca 2014 rozhodol zákonný sudca uznesením č. k. 37 Er 7909/2011-115 z 23. novembra 2015, ktoré nadobudlo právoplatnosť 18. decembra 2015.

III.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Predmetom konania pred ústavným súdom je rozhodovanie o tom, či postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 37 Er 7909/2011 došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou „Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak, ako právoplatným rozhodnutím súdu.“ (IV. ÚS 221/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčasnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Sudca je podľa § 117 ods. 1 OSP povinný urobiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov. Ďalšia významná povinnosť pre sudcu vyplýva z § 119 ods. 1 a ods. 4 OSP, podľa ktorého sa pojednávanie môže odročiť len z dôležitých dôvodov. Ak súd zistí, že existuje dôležitý dôvod na odročenie pojednávania, bez zbytočného odkladu informuje tých, ktorí boli predvolaní alebo upovedomení. Súd spravidla uvedie deň, kedy sa bude konať nové pojednávanie. Dôvod na odročenie sa uvedie v zápisnici alebo poznamená v spise.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prieťahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, IV. ÚS 99/07) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva ústavný súd v rámci prvého kritéria prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02, IV. ÚS 187/07). Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj sťažnosť sťažovateľa.

1. Pokiaľ ide o kritérium, ktorým je právna a faktická zložitosť veci, ústavný súd konštatuje, že rozhodovanie o námietkach proti exekúcii tvorí bežnú súčasť rozhodovacej praxe exekučných súdov. Ústavný súd preto nepovažuje prerokúvanú vec za právne zložitú. Z predloženého vyjadrenia predsedu a spisu okresného súdu nevyplýva ani skutková zložitosť napadnutého konania.

2. Správanie sťažovateľa ako účastníka konania je druhým kritériom, ktoré sa uplatňuje pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným prieťahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd zo zapožičaného súdneho spisu nezistil žiadnu významnú okolnosť, ktorú by bolo potrebné pripísať na ťarchu sťažovateľa, ktorý je účastníkom napadnutého konania, v súvislosti s prieťahmi v tomto konaní.

3. Napokon sa ústavný súd zaoberal hodnotením postupu okresného súdu v namietanom konaní, pričom vychádzal zo svojej ustálenej judikatúry, v zmysle ktorej zbytočné prietahy v konaní môžu byť zapríčinené nielen samotnou nečinnosťou všeobecného súdu, ale aj jeho neefektívnou činnosťou, teda takým konaním, ktoré nevedie efektívne k odstráneniu právnej neistoty (II. ÚS 32/03, IV. ÚS 267/04, IV. ÚS 182/08).

Okresný súd o námietkach povinného doručených 8. marca 2012 rozhodol až 26. marca 2014 (dva roky), keď uznesením vydaným vyšším súdnym úradníkom námietky povinného zamietol. V uvedenom období okresný súd nevykonal žiadne relevantné procesné úkony smerujúce k odstráneniu právnej neistoty sťažovateľa ako oprávneného v exekučnom konaní, čo je základným účelom práva zaručeného v označených článkoch ústavy a dohovoru (pozri napr. I. ÚS 41/02).

V ďalšom období sa postup okresného súdu v napadnutom konaní opätovne vyznačoval nečinnosťou, keď rozhodnutie o odvolaní povinného proti uzneseniu o zamietnutí jeho námietok (okresnému súdu doručené 16. apríla 2014) bolo zákonným sudcom vydané až 23. novembra 2015 (19 mesiacov); zákonný sudca týmto rozhodnutím námietky zamietol.

Na základe uvedených skutočností ústavný súd konštatuje, že zjavne neprimeraná dĺžka napadnutého konania nebola spôsobená jeho právnou či faktickou zložitou a ani správaním účastníkov konania, ale postupom okresného súdu. V dôsledku postupu okresného súdu, v ktorom sa opakovane vyskytli obdobia neodôvodnenej nečinnosti, tak podľa názoru ústavného súdu došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku tohto nálezu).

Sťažovateľ sa tiež domáhal, aby ústavný súd okresnému súdu prikázal konať v namietanom konaní bez zbytočných prietahov. Ústavný súd v tejto časti sťažnosti nevyhovel vzhľadom na skutočnosť, že okresný súd o námietkach proti exekúcii v čase

prerokovania sťažnosti už rozhodol uznesením č. k. 37 Er 7909/2011-115 z 23. novembra 2015, ktoré nadobudlo právoplatnosť 18. decembra 2015 (bod 4 výroku tohto nálezu).

IV.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Z ustanovenia § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde vyplýva, že ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (m. m. napr. IV. ÚS 210/04).

Sťažovateľ sa domáha priznania primeraného finančného zadosťučinenia v sume 2 000 € z dôvodov citovaných v časti I tohto nálezu.

Pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadosťučinení ústavný súd vychádza zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Zohľadňujúc na jednej strane skutočnosť, že v čase rozhodovania o sťažnosti je napadnuté konanie už právoplatne skončené, a na druhej strane opakované dlhodobé

obdobia neodôvodnenej nečinnosti, ku ktorým došlo v priebehu napadnutého konania, predmet sporu, ako aj jeho význam pre sťažovateľa, dospel ústavný súd k záveru, že v danom prípade bude priznanie finančného zadost'učinenia v sume 1 000 € primerané konkrétnym okolnostiam prípadu (bod 2 výroku tohto nálezu).

Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Ústavný súd v zmysle § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol o úhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v súvislosti s jeho právnym zastupovaním LEGAL CARTEL s. r. o., Ľubinská 18, Bratislava. Ústavný súd vychádzal pri rozhodovaní o priznaní trov konania z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2014, ktorá bola 839 € (za 2 úkony urobené v roku 2015).

Úhradu priznal za dva úkony právnej služby vykonané (prevzatie a prípravu zastúpenia, podanie sťažnosti) v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 3 a § 13a ods. 1 písm. a) a c), § 16 ods. 3 a § 18 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“).

Sťažovateľovi priznal za každý úkon vykonaný v roku 2015 sumu 139,83 €, čo predstavuje sumu 279,66 € a režijný paušál (§ 16 ods. 3 vyhlášky) za 2 úkony vykonané v roku 2015 po 8,39 €, čo spolu predstavuje sumu 296,44 €, ktorú bolo potrebné zvýšiť o 20 % DPH, keďže právna zástupkyňa sťažovateľa je platcom DPH; celková odmena za poskytnuté právne služby tak predstavuje sumu 355,72 € (bod 3 výroku tohto nálezu).

Úhradu za písomné vyjadrenie z 9. februára 2016 ústavný súd, prihliadajúc na jeho obsah, nepriznal.

Priznanú úhradu trov konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľa (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. marca 2016